

Η Σου Ο' Ράιλι συμμετέχει στην εκστρατεία για τα άτομα με ειδικές ανάγκες. Η ίδια ζει καθημερινά το δράμα του 20χρονου γιου της και παλεύει με όλες τις δυνάμεις της ώστε το κράτος να εξασφαλίσει καλύτερες συνθήκες για τα άτομα αυτά. Πριν λίγες εβδομάδες έστειλε γράμμα στον νέο πρωθυπουργό του κράτους, το οποίο δημοσιεύθηκε στο περιοδικό Woman's Weekly.

Αξιότιμη κύριε "μέλλον" Πρωθυπουργέ.

Σου ζητώ να ακούσεις τη φωνή 3,5 εκατομμυρίων ατόμων με ειδικές ανάγκες. Αυτά τα άτομα πλέον έχουν φωνή, δεν είναι μια απρόσωπη σιωπηλή μειονότητα! Ψηφίζουν και έχουν άποψη.

Στην Αυστραλία σήμερα υπάρχουν ενάμιση εκατομμύρια άνθρωποι με σοβαρό πρόβλημα αναπηρίας. Περίπου ένα εκατομμύριο φροντιστές και ένα εκατομμύριο άτομα με κάποιο μικρότερο ποσοστό αναπηρίας.

Πολλοί από αυτούς ζουν κάτω από συνθήκες τραγικές! Άνθρωποι ηλικίας 70 και 80 ετών προσπαθούν να βοηθήσουν τα ανάπηρα παιδιά τους. Μένουν άπνοιοι τα βράδια καθώς αναρωτιούνται τί μπορεί να συμβεί όταν λόγω ηλικίας δεν θα μπορούν πλέον να τα εξυπηρετήσουν.

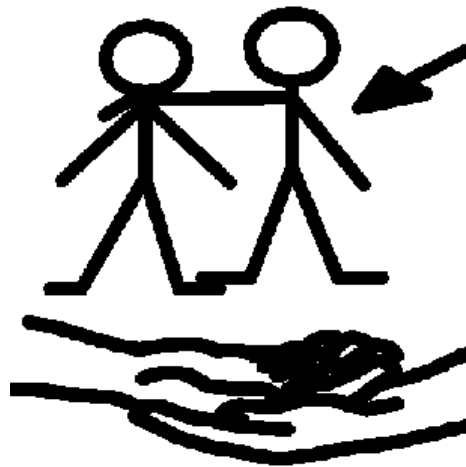
Άλλοι πάλι δεν έχουν δυνατότητα να έχουν αναπηρικά καρότσια, χρήματα για να καλύπτουν θεραπείες και τα παιδιά τους μένουν να ταλαιπωρούνται χωρίς να υπάρχει κάποια ειδική φροντίδα για μόρφωση, λογοθεραπεία, φυσιοθεραπεία.

Είναι κάτι που μπορεί να συμβεί στον καθένα από εμάς. Αυτός είναι ο λόγος που θα πρέπει η Αυστραλία σαν κράτος να προστατεύει και να υποστηρίζει τους φροντιστές. Το σύστημα να είναι τέτοιο που θα επιτρέπει σε αυτούς τους ανθρώπους να ζουν με αξιοπρέπεια. Ποιός γνωρίζει αν κάποιος από εμάς δεν έχει την ατυχία να είναι το επόμενο θύμα ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος και να μείνει παράλυτος σε μια καρέκλα, ή να καθλωθεί στο κρεβάτι από καρκίνο στον εγκέφαλο... Κάθε άνθρωπος μετά από μια ατυχία τέτοια έχει δικαίωμα και να ξαναπερπατήσει και να ξαναμιλήσει.

Η Αυστραλία δυστυχώς είναι μια από τις λίγες αναπτυγμένες χώρες που δεν έχει κάποιο πρόγραμμα ασφάλισης για άτομα με ειδικές ανάγκες. Φέτος, για πρώτη φορά έγινε κάποια εκτεταμένη έρευνα για τις συνθήκες που βιώνουν τα άτομα αυτά. Προτάθηκε μάλιστα, οι Αυστραλοί να πληρώνουν \$8 με \$10 εβδομαδιαίως στο Medicare, για να καλύπτουν έξοδα για αναπηρικά καρότσια και θεραπείες.

ΘΕΣΕΙΣ + ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

με την Άννα Αρσένη

"Η ζωή είναι το εκκρεμές που κινείται μεταξύ πόνου και απελπισίας"

Ζητούμε τη μέριμνα του κράτους. Ο επόμενος αρχηγός του κράτους θα πρέπει να βρει τρόπο να εντάξει αυτούς τους ανθρώπους στο κοινωνικό σύνολο ώστε να έχουν το δικαίωμα στην αξιοπρέπεια, σε ίση μεταχείριση, σε αυτόνομη ζωή και σε πλήρη συμμετοχή στην κοινωνία.

Πρέπει ο επόμενος αρχηγός του κράτους να δεσμευθεί σε κάποιο πρόγραμμα που θα προσφέρει μια ανάσα στην απελπισμένη κραυγή τριάμιση εκατομμυρίων ανθρώπων.

Με εκτίμηση
Σου Ο'Ράιλι

Δίπλα στο συγκινητικό αυτό γράμμα της Σου, δημοσιεύθηκαν τρεις ιστορίες ανθρώπων που ζητούν απελπισμένα βοήθεια και μια αχτίνα ελπίδας για να αντιμετωπίσουν την καθημερινότητα. Η 50χρονη Μπάρμπαρα Φίσερ ζει με τον άνδρα της και τις δύο κόρες της που δεν μπορούν να μιλήσουν, να καθήσουν, να περπατήσουν, να φάνε ή να πάνε στην τουαλέτα. Και τα δύο κορίτσια φοράνε πάνες και πάσχουν από νεφρική ανεπάρκεια. "Ένα ίδρυμα που βρίσκεται κοντά στην περιοχή που μένουμε, μας προσφέρει μόνο 15 βραδιές ανακούφισης το χρόνο. Η μία κόρη μου δεν κοιμάται ποτέ συνεχόμενα το βράδυ, οπότε όπως καταλαβαίνετε δεν κοιμόμαστε κι εμείς", λέει η Μπάρμπαρα.

Η 23χρονη Κέλλη που σπουδάζει ψυχολογία ζει το δικό της οικογενεια-

κό δράμα: "Ο αδελφός μου είναι δια νοητικά άρρωστος. Είναι επιληπτικός και έχει προβλήματα με την καρδιά και τα νεφρά του. Όλα αυτά τα χρόνια παρακολουθώ τον καθημερινό αγώνα των γονιών μου καθώς προσπαθούν να αντιμετωπίσουν την εκρηκτική συμπεριφορά του Τζάκ. Είναι θέμα χρόνου να μην μπορούν σε λίγο να τον προσέχουν οπότε θα πρέπει να αναλάβω να τον προσέχω εγώ... Πώς όμως θα μπορέσω χωρίς οικονομική ή κοινωνική υποστήριξη να μπορέσω να σπουδάσω και να κάνω την δική μου οικογένεια;"

Η Φαίη ζει καθημερινά το δικό της

δράμα. "Οι δύο γιοί μου, ηλικίας 9 και 8 χρόνων, δεν μπορούν ούτε να περπατήσουν, να μιλήσουν ή να καθίσουν. Οι αναπηρικές καρέκλες που μας προμήθευσαν ήταν ελαττωματικές με αποτέλεσμα τα παιδιά να πάθουν σκωλήωση και να χρειάζονται εγχείρηση. Πρόσφατα, η κυβέρνηση πρότεινε να βρούμε κάποια 'ανακυκλωμένη' αναπηρική καρέκλα. Ο Τζακ ήταν στο νοσοκομείο για μια εβδομάδα και παραλίγο να χάσει το δάκτυλο του ποδιού του πέρσει όταν τον δάγκωσε ένα παιδί στο σχολείο που τον πηγαίναμε... Δυστυχώς αποδείχθηκε ότι το σχολείο δεν επέβλεπε σωστά τα παιδιά".

Τρεις συγκλονιστικές ιστορίες που δεν της χωρά ανθρώπινος νους. Άνθρωποι ανάμεσά μας που ζουν ένα καθημερινό μαρτύριο και ανεβαίνουν το δικό τους Γολγοθά με αξιοπρέπεια και ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο. Κάθε ιστορία είναι και ένα οικογενειακό δράμα που προσπαθούν τα μέλη της να το αντιμετωπίσουν με υπομονή και αγάπη. Είναι όμως μια συνεχόμενη κατάσταση που φέρνει τις οικογένειες στα όρια της απελπισίας. Βλέπουν δικά τους άτομα να υποφέρουν και αφοσιώνονται σε αυτά με αγάπη προσπαθώντας να τους βοηθήσουν στην δύσκολη καθημερινότητα. Δεν είναι λίγες οι οικογένειες που δεν αντέχουν την ταλαιπωρία και διαλύονται. Η καθη-

μερινότητα τους 'σκοτώνει' και τους τρέπει σε φυγή. Είναι μια μόνιμη κατάσταση που απαιτεί γερά νεύρα, ψυχραιμία, υπερβολική αγάπη και πολλά αποθέματα κουράγιου... Δύσκολα τα πράγματα, καθώς οι άνθρωποι αυτοί πρέπει να θυσιάζουν τη δική τους ζωή, τα δικά τους όνειρα για να προσέχουν συνεχώς κάποιο μέλος της οικογένειάς τους που υποφέρει. Οι φροντιστές συνήθως βιώνουν δύσκολες συνθήκες και για αυτό το λόγο οι αρχές οφείλουν να τους προσέχουν ιδιαίτερα και να τους ενισχύουν οικονομικά και ψυχολογικά. Χρειάζονται πόρους και πληροφορίες για να μπορούν να παρέχουν φροντίδα στα άτομα που τους χρειάζονται.

"Η ζωή είναι το εκκρεμές που κινείται μεταξύ πόνου και απελπισίας" έχει γράψει ο Σοπενάουερ και δυστυχώς η έκφραση αυτή περιγράφει με ακρίβεια την καθημερινότητα των φροντιστών!

Η μέριμνα των φροντιστών δεν είναι μόνο υπόθεση του κράτους. Είναι υπόθεση όλων μας. Είναι καιρός πια να απλώσουμε το χέρι στο συνάνθρωπο που έχει ανάγκη την βοήθειά μας.

Η ζωή είναι ένα λαχείο. Ποτέ δεν ξέρει κανείς τί μας περιμένει στην επόμενη στροφή. Κανείς δεν γνωρίζει ποιο θα είναι το επόμενο παιδί που θα γεννηθεί με κάποια αναπηρία. Κανείς δεν γνωρίζει ποιός θα είναι το επόμενο θύμα ενός ατυχήματος. Κανείς μας δεν πρέπει να μένει αμέτοχος σε ό,τι συμβαίνει γύρω μας.

Απολαύστε το ανέκδοτο:

Περπατάει ένας παππούς στο δρόμο και ξαφνικά αντιλαμβάνεται το Χάρο να τον ακολουθεί.

-Αμάν, λέει, πρέπει κάπου γρήγορα να κρυφτώ...

Τρέχει-τρέχει ο παππούς και ο Χάρος από πίσω. Φτάνει ο παππούς απεγνωσμένος σε μια γωνιά και ψάχνει κάπου να κρυφτεί. Ξαφνικά βλέπει απέναντι έναν παιδικό σταθμό και σκέφτεται πως είναι μια πολύ καλή κρυψώνα. Μπαίνει βιαστικά μέσα, πάνω στην ώρα που τα μικρά ετοιμαζόντουσαν να φάνε και φορούσαν τις σαλιάρους τους. Τί να κάνει ο παππούς, φοράει κι αυτός μια σαλιέρα και κάθεται. Αρχίζουν όλα μαζί τα πιτσιρίκια να φωνάζουν:

- Μαμ, μαμ, μαμ...

Και τότε ο παππούς κάνει το ίδιο:

- Μαμ, μαμ, μαμ...

Τότε αντιλαμβάνεται ένα χέρι στον ώμο του να τον χτυπάει και μια φωνή να του λέει:

- Κάνε γρήγορα Μαμ, γιατί μετά θα πάμε άτα!!!

Σώθηκαν τα "κάστρα" του Νιουτάουν!

Κάτοικοι στην Leamington Avenue, Newtown, κέρδισαν τη μάχη με την πολιτειακή κυβέρνηση NNO για να σώσουν τα σπίτια τους από κατεδάφιση. Ύστερα από δύο μηνών αβεβαιότητα, η κυβέρνηση ειδοποίησε τους κατοίκους σε ιστορικά σπίτια της περιοχής ότι δεν πρόκειται να τα αγοράσει και κατεδαφίσει για να χρησιμοποιηθεί ο χώρος τους από το σι-

δηροδρομικό εγχείρημα Western Express.

Ο υπουργός Μεταφορών, Τζον Ρόμπερτσον, είπε ότι τα σπίτια δεν είναι αναγκαία για τα σχέδια του υπουργείου του και ευφορία πλέον επικρατεί στην περιοχή.

Μέχρι 35 σπίτια στην Leamington Avenue απειλούνταν με κατεδάφιση μέχρι την απόφαση του κ. Ρόμπερτσον και

το ζεύγος Ντον Σκοτ και Ντόνα Μπάτερσον, κάτοικοι τα τελευταία 12 χρόνια στην οδό πανηγύρισαν τα καλά νέα με τους γείτονές τους. "Νιώθουμε μεγάλη ανακούφιση", είπε ο κ. Σκοτ.

ΣΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, η Ντόνα Μπάτερσον-Σκοτ και ο σύζυγός της, Ντον Σκοτ, δεν κρύβουν την ανακούφισή τους γνωρίζοντας ότι δεν θα χάσουν το σπίτι τους.